

بررسی وجوه پدیدارشناختی زندگی در خانه‌های ایرانی با بهره‌گیری از روش نحو فضا (مطالعه موردی: خانه‌های همدان)*

روناک پناهی**، پروین پرتوی***، سیدجلیل موسوی****، محمدصابر باقریان*****

تاریخ دریافت مقاله: ۱۴۰۱/۸/۲۳

تاریخ پذیرش مقاله: ۱۴۰۱/۱۲/۱۵

چکیده

تصور بشر به‌منزله فاعل شناسا (سوژه) و جهان به‌منزله موضوع شناسایی (اَبژه)، قراردادن اَبژه در مقابل سوژه و خرد در مقابل اُسطوره، تحقیر گذشته، تنزل یافتن ارزش‌ها، استانداردگرایی، ساده‌گرایی، اصالت دادن به خرد، عملکردگرایی افراطی و سرعت چنان کلیدواژه‌های شهر ماشینی، تبلور رویکردهای راسیونالیسم و پوزیتیویسم در اصول معماری و شهرسازی مدرن است که پیامد آن فضاهای تهی و خالی از روح است. این امر، به‌ویژه در کشورهایی که خاستگاه مدرنیته نبوده‌اند و از تاریخ و سنتی دیرینه برخوردارند، مانند ایران، در عین ایجاد تغییرات گسترده در سبک زندگی مردم، موجب تعارضات گسترده با سنت نیز شده است، تحولات و تعارض‌هایی که در همه سطوح و وجوه زندگی چنین جوامعی به‌ویژه در امری عینی، مانند «خانه» به‌وضوح آشکار است. در پی آن پدیدارشناسی «خانه» در بسیاری از مطالعات به درک کیفیت خانه و مفاهیم آن می‌پردازد و بر ساحت هستی‌بخش زندگی در خانه تأکید دارد. این پژوهش بر آن است تا مولفه‌های متناسب با پدیدارشناسی زندگی در خانه‌های ایرانی را اخذ کند. این پژوهش در سامانه تحقیق پدیدارشناختی با رویکردی تأویلی/تفسیری جای دارد. توصیف و تحلیل داده‌ها در حوزه راهبرد استدلال منطقی با روش کمی و کیفی و تکیه بر نحو فضا (دستور زبان) انجام شده است. انتخاب نمونه‌ها هدفمند بوده و از خانه‌های تاریخی و معاصر شهر همدان گزینش شده‌اند. نتایج پژوهش نشان می‌دهد که خانه ساختار و ساحت مناسبی برای تبلور وجوه پدیدارشناختی زندگی که شامل مؤلفه‌هایی همچون خلوت، نمادی از خود و جهان، مرکز، عرصه درون - برون، امنیت و آرامش، عشق و احساسات، تقدس و جاودانگی، مأنوس بودن و هویت فراهم می‌کند که علاوه بر نیازهای فیزیکی و مادی ساکنین، نیازهای معنوی و روحانی آنان را نیز برآورده می‌کند.

واژگان کلیدی

خانه ایرانی، سکونت، پدیدارشناسی، زندگی، نحو فضا

* این مقاله برگرفته از رساله دکتری نگارنده اول با عنوان «پدیدارشناسی معنای سکونت در خانه‌های شهر همدان؛ موردپژوهی: خانه‌های منطقه یک همدان» به راهنمایی نگارندگان دوم و سوم و مشاوره نگارنده چهارم در دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان است.

ronak.panahi.ir@gmail.com

** گروه معماری، دانشکده هنر و معماری، واحد همدان، دانشگاه آزاد اسلامی، همدان، ایران.

p.partovi@art.ac.ir

*** استاد گروه برنامه‌ریزی شهری، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه هنر، تهران، ایران (نویسنده مسئول)

mousavi_jalil@yahoo.com

**** استادیار گروه معماری، دانشکده هنر و معماری، واحد همدان، دانشگاه آزاد اسلامی، همدان، ایران

bagheryan40@gmail.com

***** استادیار گروه شهرسازی، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه بین‌المللی امام خمینی، قزوین، ایران

مقدمه

تجربه‌های وجودی در مکانی که جهان را در خود گشوده دارند، احساسات عمیقی را در انسان ایجاد می‌کنند که سازنده زندگی است و به آن ارزش، معنا و عمق می‌بخشند. خانه به‌مثابه عرصه فضای زیسته، تجربه‌های وجودی را در درون خود نهفته دارد و مجموعه‌ای از آداب‌ورسوم و جریان زندگی روزمره است. خانه همواره به‌عنوان بنیادی‌ترین عامل مکان‌مندی، استقرار و سکونت انسان بوده است. با در نظر داشتن اینکه ماهیت یک خانه، ورای شکل ظاهری و عملکردی آن است و در برگیرنده کیفیت‌های چندبعدی، متکثر و متنوعی است، نیل به آن صرفاً با به‌کارگیری روش‌های علمی که عمدتاً بر مشاهده، اندازه‌گیری و مقایسه مبتنی است، ممکن نخواهد بود. به روایت الیاده «خانه ماشینی برای زندگی کردن نیست، بلکه عالمی است که شخص برای خود بنا می‌کند» (Eliade, 1987). خانه تأثیرگذارترین فضایی است که در پیرامون ما وجود دارد و مکانی است که اولین تجربه‌های بی‌واسطه با فضا، در انزوا و جمع در آن صورت می‌گیرد. نقطه‌ای است که شکل محیطی مفروض را به مکانی مسکوت تغییر می‌دهد. از این رو اهمیت معنایی خانه در وهله اول در ایجاد حس تثبیت و ثبات بخشی در کره خاکی و جهان است و در فرهنگ ایرانی، خانه همواره محلی برای ظهور و شکل‌گیری خانواده محسوب می‌شود (کشفی و همکاران، ۱۳۹۳: ۶۰).

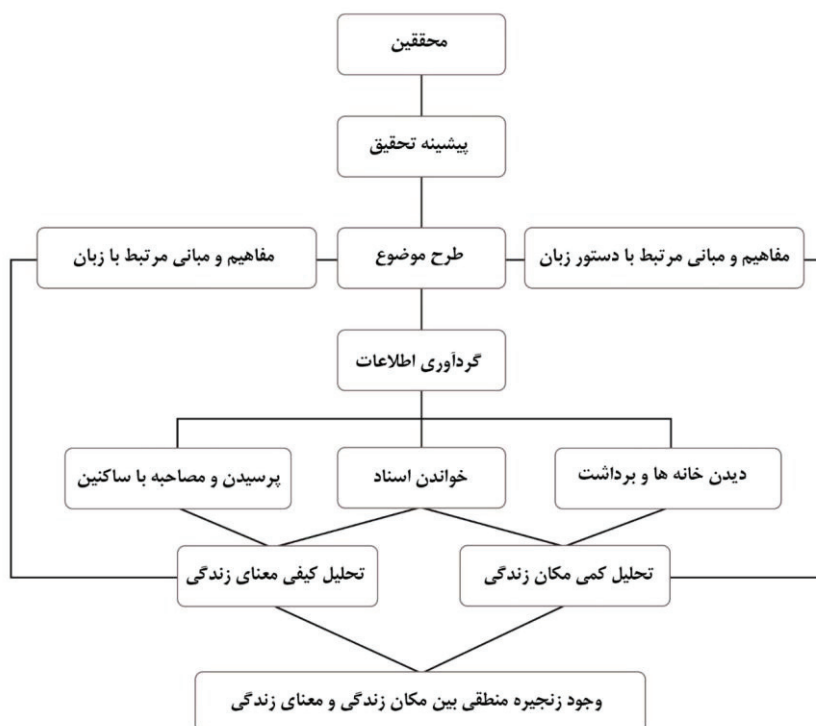
یکی از دیدگاه‌هایی که می‌کوشد با نگرش انسانی و کیفی، این مقوله را توصیف کند، پارادایم «پدیدارشناسی» است. قرائت پدیدارشناسانه از «خانه» به این مفهوم است که آن برای ما در سطوح متنوعی واجد معنی است و ما با نگاهی پدیدارشناسانه، در جست‌وجوی کشف رمز این معانی هستیم. همچنین با توصیف آن، شناسایی ساختارهای ثابت و نامتغیر امکان‌پذیر خواهد بود، چراکه این ساختارها دارای کیفیت‌هایی هستند که محیط‌ها را به مکان‌ها ارتقا می‌دهند. دلیل تمایل به انتخاب پارادایم پدیدارشناسی در بیان معنای سکن‌گزینی و زندگی، این باور است که رویکردهای اثباتی و علمی نمی‌توانند زندگی و حیات را آن‌گونه که زیسته شده، بررسی کنند و بفهمند. بدین علت که این رویکردها دارای نگاه بیرونی به مکان هستند و انسان را از تماس دست‌اول و ملموس اشیا و واقعیت‌ها محروم می‌نمایند و او را در نیای انتزاعی و غیرواقعی قرار می‌دهند؛ لذا جهت فهم عمیق معنای سکونت و زندگی از منظر پدیدارشناسی، پژوهشی در خانه‌های سنتی و خانه‌های جدید شهر همدان انجام می‌پذیرد. می‌توان این نمونه از معماری ایرانی (خانه‌ها) را از نمونه‌هایی دانست که انگاشت‌ها و احساس‌های پدیدارشناختی در آنها قابل مشاهده و ادراک است. همچنین این خانه‌ها بیشتر «خانه‌اند»، چون «کاشانه‌بودگی» شان را نمایان می‌کنند. در سوی دیگر این پژوهش به دستور زبان (نحو فضا) پرداخته شده است که تلاشی است در رابطه با این موضوع که وضعیت پیکره‌بندی فضایی خانه، چگونه یک معنی اجتماعی یا فرهنگی را آشکار می‌کند. پیکره‌بندی فضایی، مستقیماً بر رفتار پاسخگو نیست؛ لیکن ساختار دادن ذهنی پیکره‌بندی فضایی بر مبنای شناخت فضایی بر رفتار پاسخگو است و در اینجاست که پدیدارشناسی سکونت می‌توان نقش ایفا کند. به عبارتی، بین شناخت فضایی (ادراک معنایی) و پیکره‌بندی فضایی، رابطه‌ای دو سویه برقرار است. بدین سبب که ادراک معنای سکونت و زندگی وابسته به ویژگی‌های کالبدی مکان (عینی) و درک افراد (ذهنی) است و با در نظر داشتن اینکه روش نحو فضا به کالبد صرف توجه ندارد، بدین لحاظ این روش دارای قابلیت‌ها و ظرفیت‌هایی است که می‌تواند ما را در رسیدن به معنای زندگی و خانه یاری کند؛ بنابراین این پژوهش این سؤال را مورد بررسی قرار می‌دهد که مؤلفه‌های وجوه پدیدارشناختی سکونت و زندگی کدام‌ها هستند و نتایج تفسیر و خوانش این مؤلفه‌ها با دستور زبان (نحو فضا) چیست؟

روش تحقیق

پژوهش حاضر در سامانه تحقیق پدیدارشناختی جا می‌گیرد. در این سامانه، انسان و جهان در نگرشی ساختاری به هستی، مورد توجه قرار می‌گیرد. از این رو در بُعد شناخت‌شناسی انسان در همبستگی تعامل با موضوع مورد پژوهش بوده و رها از ارزش نیست. از حیث روش‌شناسی نیز این سامانه، رویکردی عمدتاً تأویلی/تفسیری دارد. خانه‌های ایرانی، بن و بنیادی در تاریخ و سنت داشته و به‌مثابه زیست‌جهان ساکنان، باورها، آرزوها، تخیلات و اندیشه‌های آنان را شکل می‌دهد. امری که فهم جهان خانه‌ها و ساکنین را مقید به راهبردهای پژوهش تاریخی و کیفی می‌سازد و توصیف و تحلیل یافته‌ها را در حوزه راهبرد استدلال منطقی قرار می‌دهد. تدابیر تحقیق نیز در مرحله گردآوری اطلاعات بر پایه خواندن داده‌های متنی و تصویری، دیدن خانه‌های مورد پژوهش و پرسیدن (مصاحبه) تجارب زیسته ساکنین خانه‌ها استوار بوده است. مصاحبه‌ها تا زمانی ادامه یافت که هیچ داده جدید یا مرتبط با مورد پژوهش به دست نیامد (استراوس، کرین، ۱۴۰۰). در مرحله تحلیل نیز با رویکرد بر روش کمی و کیفی با تکیه بر دستور زبان (نحو فضا) انجام پذیرفته است.

خانه‌های تاریخی مورد پژوهش، بدواً بر پایه داده‌های کتاب «خانه‌های قدیمی همدان» (زارعی و همکاران، ۱۳۹۷) در ۱۱ مورد با ارجاع به محلات تاریخی واقع در بافت قدیم شهر همدان در طرح‌های متفاوت یک یا دو طبقه با قدمت زمانی مربوط به دوران پایانی قاجاریه و آغازین

پهلوی اول که حامل ارزش‌های تاریخی‌اند مورد گزینش قرار گرفت و بعدا با پیمایش میدانی، تعداد ۶ خانه تاریخی از مجموع ۱۱ خانه که بی-کم و کاست و بدون دخل و تصرف، حیاتشان تا به امروز توسط ساکنان اصیل آن‌ها تداوم داشته، نهایی و نظام حاکم بر این مکان‌ها و تجارب زیسته ساکنانش، توسط محققین در چارچوب مبانی پژوهش مورد بازخوانی قرار گرفت. انتخاب خانه‌های مسکونی معاصر که قدمت آنها به دهه‌های ۹۰-۸۰ برمی‌گردد نیز به تعداد برابر با خانه‌های تاریخی در طرح‌ها و طبقات متفاوت با بهره‌گیری از نقشه‌های ساختمانی برآمده از ضوابط طرح‌های شهرسازی مرسوم صورت پذیرفت که روند مشابهی را از حیث خوانش آن‌ها و اذهان ساکنینش توسط محققین طی گردید. تصویر ۱ چکیده فرایند تحقیق را نشان می‌دهد.

تصویر ۱- چکیده فرایند تحقیق پدیدارشناسی معنای سکونت و زندگی

مبانی نظری پژوهش

آنچه در این پژوهش حائز اهمیت است، تلاقی و مواجهه روش پدیدارشناختی و روش دستور زبان (نحو فضا) است. هدف این مقاله تبیین تأثیر مولفه‌های کیفی فضا در مقوله پدیدارشناختی زندگی در کنار پیکره‌بندی نحوی فضا مبتنی بر حرکت و رفتار انسان در خانه است. نحو فضا مجموعه‌ای از نظریه و روش‌هایی است که به پدیدارشناسی فضا می‌پردازد (مظاهری و همکاران، ۱۳۹۷: ۹۹). سیمون (۲۰۰۷) در مقاله «تفسیر واقعی از مکان و افراد: پدیدارشناسی و نحو فضا»^۲ به بررسی روش‌هایی می‌پردازد که به‌واسطه‌ی آن‌ها از نحو فضا در پژوهش‌های پدیدارشناسی می‌توان استفاده کرد. همچنین وی در مقاله دیگری (۲۰۱۵) با عنوان «درک کلیت مکان: شهرها، همبستگی تعاملی و نحو فضا»^۳ به بررسی مفاهیم و اصول نحو فضا و چگونگی درک فضا در چارچوب آن می‌پردازد. از نگاه سیمون نظریه چیدمان فضا نشان می‌دهد که ویژگی‌های فضایی و کالبدی محیط چگونه در عمل، جهان هر روزه آدمی را به یک شکل خاص رقم می‌زنند (سیمون، ۱۳۹۹: ۱۶۳). بدین سبب که محیط فیزیکی نقشی برجسته در رفتارها و تجربیات متعلق به زیست-جهان بازی می‌کند، می‌توان برای درک و تفسیر آن از نحو فضا استفاده کرد. «این نظریه یک ابزار توصیفی برای سنجش بدست می‌دهد (Malpas, 2015: 29). با توجه به اینکه «وجود روابط بین توصیف ریاضی فضا و حضور افراد در آن در زمینه نحو فضا به اثبات رسیده است» (Ma, Omer et al, 2019). Phenomenology از ریشه یونانی Phaino به معنای نمایش دادن و نشان دادن است (پرتوی، ۱۳۹۴: ۲۷). این رویکرد، روشی برای کسب معرفت و شناخت، بدو با «هوسرل» حیات و هویت می‌یابد و در ادامه با «هیدگر» به خود وسعت می‌بخشد. در پدیدارشناسی هدف فهم پدیده است. چنانکه مرلو-پوتنی بیان می‌کند «پدیده‌شناسی مطالعه ماهیت‌هاست و به تبعیت از آن

برای همه مسائل می‌توان تعاریفی از ماهیت ایشان ارائه نمود» (همان: ۲۸). از دیدگاه هوسرل پدیدارشناسی در پی توصیف چگونگی بنای جهان و تجربه آن از طریق آگاهی است (دارتیک، ۱۳۹۹). هیدگر و مرلو-پونتی توجه خود را از مفهوم آگاهی، به سوی مفاهیمی چون سرشت انسانی، انجا تجربه و نقش کلیدی حضور جسمانی و رفتار در زندگی انسانی، معطوف ساختند (سیمون، ۱۳۹۹: ۱۱). از واژه‌های کلیدی پدیدارشناسی می‌توان به قصدیت^۴، بازگشت به سوی چیزها^۵، زیست-جهان^۶، دازاین^۷ و بدن^۸ اشاره کرد. این رویکرد با ترجمه آثار هیدگر، مرلو-پونتی و باشلار به حوزه‌های معماری و شهرسازی راه یافت و نحوه نگرش فیلسوف معمارانی چون نوربرگ-شولتس، پالاسما، زومتور و هال را به حوزه‌های مذکور متحول نمود.

پدیدارشناسی سکونت و زندگی

در پدیدارشناسی، مکان به عنوان «فضای زیسته»، جایی که تهی نیست و سکن‌گزینی در آن تحقق می‌یابد، می‌باشد. سکونت کردن به معنای هستی‌شناختی از مکان تعبیر می‌گردد. مکان‌های واجد معنی می‌توانند پایگاه وجودی انسان را تحکیم نمایند و سکن‌گزینی را تحقق می‌بخشند. به قول هیدگر رابطه انسان با مکان‌ها و از این طریق رابطه انسان با فضا، عبارت است از سکونت (هیدگر در نیچه و همکاران، ۱۳۹۸). مالپاس در تأیید آن اشاره می‌کند «انسان موجودیتی مکانی دارد» (Malpas, 2015: 9).

خانه مترادف با زندگی و تجسم مادی نگرش به جهان در خصوص زندگی است. تعبیر هیدگر در مورد خانه با مفهوم «گذشته» رنگ می‌گیرد: «به‌سان کشتی سرگردان، خانه قطعه‌ای برجسته از گذشته است» (شار، ۱۳۹۷: ۳۴). خانه برای هیدگر فراهم آورنده بستری است که زندگی ما در آن جریان می‌یابد. در چنین حالتی، فضایی برای رویداد زندگی در مکان گشوده می‌شود. در نظر هیدگر، هستی انسان از هستن او جدا نیست (احمدی، ۱۴۰۰: ۳۳۵). سکونتگاه در حوزه زندگی، معنای عمیق خود را به‌عنوان فضایی برای روی دادن تجربه وجودی بر پایه ارتباط با چیزها در شکل اتفاق باز می‌یابد (صافیان و همکاران، ۱۳۹۰: ۱۱۲). از نظر باشلار خانه زادگاهی است که سلسله‌مراتب کارکردهای مختلف «سکونت کردن»، یا «زندگی در یک خانه» را برای همیشه در لوح وجود ما حک می‌کند (باشلار، ۱۳۹۶).

برداشت هیدگر از زندگی، بودن-در-جهان و مشارکت در تجربه زیسته است. «ما در زندگی، از هستی تجربه‌ای می‌یابیم» (احمدی، ۱۴۰۰: ۳۳۶). هیدگر معنای زندگی را در واقع‌بودگی جستجو می‌کند: «جهان ما زندگی واقعی ماست، [...] ما نمی‌توانیم از بیرون به قلمرو زندگی واقعی بنگریم، زیرا زندگی از راه خود و زبان خود حرف می‌زند. زندگی واقعی معناها و دلالت‌ها را می‌سازد» (همان: ۱۴۲). به‌زعم وی مقولات زندگی نه در واقعیت استعلایی، بلکه در واقعیت تجربه زندگی ریشه دارد (پرتوی، ۱۳۹۴: ۴۷). از دیدگاه نوربرگ-شولتس مفهوم زندگی «روی می‌دهد/جای می‌گیرد/استقرار می‌یابد» اولاً بدین معناست که بشر چیزی در میان دیگر چیزهاست (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۷: ۷۷)، از دیگر سو نشان از این واقعیت دارد که «مکان به شکلی پیشینی برای رویداد زندگی وجود دارد» (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۶: ۶۰). بدین ترتیب وحدت «زندگی» و «مکان» مطرح می‌گردد. در نگاه سیمون نیز مکان را می‌توان در جنبه‌های مختلف زندگی همچون سکونت دید، «زندگی انسان همیشه به معنی زندگی انسان-در-مکان است» (سیمون، ۱۳۹۹: ۲۰۷).

نوربرگ-شولتس با تأکید بر گفته هیدگر که «بشر زمانی که می‌سازد، می‌باشد» (هیدگر، ۱۴۰۰)، نسبت بین ساختن و باشیدن را به ارتباط معنادر معماری و مکان تعبیر می‌کند. براین اساس هدف وجودی بناکردن (معماری) این است که یک محل (سایت) را به یک مکان تبدیل سازیم یا به عبارتی به آشکارشدن معانی بالقوه موجود در محیط‌داده‌شده کمک کنیم (پرتوی، ۱۳۹۴: ۱۳۵). «ساختن یک چیز یعنی در اثر نشانیدن حقیقت، مکان چنین چیزی است. [...] معنای استقرار یافتن همین است. یک قرارگاه حقیقت را در اثر معماری می‌نشانند» (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۴: ۲۴۰). این گونه ساختن بیش از آنکه مقید به هندسه و ریاضیات باشد در گرو ماهیت و خاستگاه مکان است و به گوهر فضاها و سرچشمه‌های اصلی «فضا» نزدیک‌تر است. نوربرگ-شولتس هدف غایی معماری را سکونت کردن عنوان کرده، به عبارتی سازگاری معماری و ساختن (نوربرگ-شولتس، ۱۴۰۰). معماری زبانی برای ایجاد مکان‌مندی جهان، شیوه‌های سکونت انسان در جهان را پدیدار می‌کند: «معماری بیش از آنکه چیزی را نمایش دهد، شیوه‌های متفاوت هستی بین زمین و آسمان را مجسم می‌کند، البته تمام چیزها با زمین و آسمان رابطه دارند و این رابطه بخشی از جهان آن‌هاست» (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۶: ۱۴). از دیدگاه پالاسما معماری مهم‌ترین ابزاری است که ما را با مکان و زمان پیوند می‌دهد و به ابعاد آن مقیاسی انسانی می‌بخشد. «معماری فضای بی‌کران و زمان بی‌پایان را مأنوس می‌کند تا انسان بتواند در آن زندگی را سر کند و آن را بفهمد» (پالاسما، ۱۳۹۷: ۲۵). جدول ۱ به معنای زندگی و وجوه پدیدارشناختی آن از دیدگاه اندیشمندان مختلف پرداخته است.

جدول ۱- معنای زندگی و وجوه پدیدارشناختی آن

وجوه پدیدارشناختی تجربه زیسته در خانه		معنای زندگی	
رویا، خیال، تخیل	خاطره		
	انسان گذشته اش است ^۱	- زندگی؛ ابعادی زیست‌شناسانه تا هستی‌شناسانه ^۱ چیزی که «مکان می‌گیرد/استقرار می‌یابد» ^۱ - زیستن و مکان زیستن اصلی ریشه دار در انسان ^۲	هیدگر
	-خاطره؛ درک زیربنایی از زیستن در ارتباط با زمین و آسمان ^۳ -خانه گردآوری خاطرات ^۴ / ایجاد خاطره مستلزم خوگیری و جهت‌گیری در خانه ^۵	- تجربه زیسته؛ پیش‌شناختی ^۶ / رویدادی زمان مند و مکان مند ^۷ - زندگی راستین در گرو نظامی از مکان‌های مماندار ^۸	نوربرگ-شولتس
تخیل وام دار بینایی ^۹	حافظه تنانه؛ تن بخشی از دستگاه حافظه ^{۱۰} / کانون هر به خاطرسپاری و به یادآوری در خانه ^{۱۱}	تجربه زیسته؛ شیوه نخستین بودن ما در جهان بدنی ^{۱۲} / ارتباط عمیق فضای بدن مند با زندگی ^{۱۳}	مرلو-پونتی
-خاطره و تخیل ابعاد مکان مند و زمان مند فضای وجودی ^{۱۴} -خانه فراهم آورنده مکانی برای استراحت و رویاپردازی در امنیت ^{۱۵}	-روح در خانه به مثابه «داشتن خاطره از خانه» ^{۱۶} / خاطره‌ها تعریف کننده چستی «هستی‌خانه» ^{۱۷} -خاطره از مکان‌ها صرفاً بصری نیستند، بلکه کالبدی اند ^{۱۸}	سرشت تجربه زیسته در لمس پذیری و دید نامتمرکز پیرامونی ^{۱۹}	پالاسما
-مهم‌ترین فایده سکونت در رویاپردازی ^{۲۰} -خانه؛ محافظ رویاپرداز، نیروی ادغام کننده اندیشه‌ها، خاطرات و رویاهای آدمی ^{۲۱}	- خانه حافظ خاطرات ^{۲۲} -تاکید بر قدرت حافظه تنانه در خانه ^{۲۳} -شکل‌گیری خاطره در دوستی با اسباب و ساختار فضایی خانه ^{۲۴} / تاکید بر نقش اشیا در خانه، مکان ذخیره و انبار خاطره ^{۲۵}	-زندگی مجموعه‌ای است از ادراکات حسی، خاطره‌ها، تخیل، رویا، آرزو و احساسات درونی ^{۲۶} -واقعیات زندگی ملموس اند ^{۲۷}	باشلار
	حافظه تن، کانون به یادآوری است ^{۲۸}		کیسی
	یادآوری مکان، در کنش عملی با آن است ^{۲۹}	هویت زندگی حاصل تکرار رویدادها ^{۳۰}	الکساندر
		زندگی اقدامی جمعی، به هم مرتبط و درهم تنیده شده نه یک توالی ساده خطی ^{۳۱}	سیمون
	زندگی مجموعه‌ای است از خاطرات ^{۳۲}	-تجربه‌های زیسته، معاهدهنده زندگی انسان ^{۳۳} -زندگی، سکونت گزیدن است ^{۳۴}	یولونو
		امکان پذیر نبودن حیات بدون گشودگی به خارج از جهان مادی ^{۳۵}	الیاده
		فضای خانه و زندگی، واقعی احساس می‌شود ^{۳۶}	توان
شکل‌گیری رویاها در خانه ^{۳۷}	یادآوری مکان‌ها ناشی از تأثیری گذاری آن‌ها بر بدن ^{۳۸}		بلومر، مور
سکونت پیش شرط شنیدن برای برانگیختن خیال ^{۳۹}	خانه به عرصه درآوردن خاطره شخصی است ^{۴۰}		زومتور
انسان در تفکر، رویا و تخیل درباره خود و خانه گام در طریق روشنی ضمیر می‌گذارد ^{۴۱}			کوبر
تحقق شکل‌گیری رویا در مکان ^{۴۲}			پرزگومز

۱- (هیدگر، ۱۴۰۰) ۲- (هیدگر در نیچه و دیگران، ۱۳۹۸) ۳- (هیدگر، ۱۴۰۱) ۴- (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۴) ۵- (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۷) ۶- (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۶) ۷- (نوربرگ-شولتس، ۱۴۰۰) ۸- (اسپیگلبرگ، ۱۳۹۸) ۹- (سیمون، ۱۳۹۹) ۱۰- (Merleau-Ponty, ۲۰۱۳) ۱۱- (هیل، ۱۳۹۷) ۱۲- (پالاسما، ۱۳۹۷) ۱۳- (شیرازی، ۱۳۸۹) ۱۴- (پالاسما در حال و همکاران، ۱۴۰۱) ۱۵- (باشلار، ۱۳۹۶) ۱۶- (Casey, ۲۰۱۴) ۱۷- (الکساندر، ۱۳۹۶) ۱۸- (پرتوی به نقل از استفانویچ، ۱۳۹۴) ۱۹- (اکتتر، ۱۳۸۴) ۲۰- (Bollnow, ۱۹۶۱) ۲۱- (الیاده، ۱۳۹۹) ۲۲- (توان، ۱۳۹۶) ۲۳- (Bloomer, Moor, ۱۹۹۷) ۲۴- (زومتور، ۱۳۹۵) ۲۵- (راس و همکاران، ۱۳۸۹) ۲۶- (پرزگومز در حال و همکاران، ۱۴۰۱)

خانه و وجوه پدیدارشناسی زندگی

در گذشته در زبان فارسی، واژه «خانه» به معنای «بیت» عربی و «اطاق امروزی» به کار می‌رفت. ذیل مدخل «خانه» در لغت‌نامه دهخدا آمده است: «خانه آنجایی که در آن آدمی سکنا کند، سرا، منزل، مستقر». همچنین «مسکن» اسم مکان بر وزن مَفْعَل از ریشه «سَکَن»، معادل عربی واژه «خانه» است و به معنای جای «باش»، «منزل و بیت»، «جای سکونت و مقام و آرام» آمده است (دهخدا). باتوجه به دامنه گسترده کاربرد واژه خانه، به نظر می‌رسد این واژه دارای معانی وابسته بیشتری نسبت به مسکن و ساختار کالبدی است.

خانه از نخستین نیازهای انسان است که فرم کالبدی پیدا کرده است. راپاپورت در این باره می‌گوید: «خانه بیش از آنکه ساختاری کالبدی باشد، نهادی است با عملکردی چندبُعدی» (راپاپورت، ۱۳۹۵). از نظر پیرنیا «خانه جایی است که ساکنان آن احساس ناراحتی نکنند، اندرون خانه یا جایی که زن و بچه زندگی می‌کردند، می‌بایست تنوع زیادی داشته باشد تا خستگی احساس نشود» (پیرنیا، ۱۳۹۶: ۱۵۴). خانه در عرفان اسلامی، فضایی است کیفی که جسم انسان را در خود جای می‌دهد، یعنی ظرفی که درون آن گوهری به نام انسان جای می‌گیرد (اردلان و بختیار، ۱۳۹۶).

خانه، بیانگر شیوه شناخت و نحوه زندگی هست: «نحوه حضور "یا" حاضر بودن است، غایب نبودن از وجود» (Heidegger, 2003: 58). بر پایه چنین اندیشه‌ای نوربرگ-شولتس «خانه را خود زندگی می‌داند (نوربرگ-شولتس، ۱۳۸۰: ۱۶۷). در خانه هنر مکان به هنر تجربه زندگی بدل می‌شود. از نظر ایشان «در خانه آشنایی با جهان، بی‌واسطه است، [...] جهان

در خانه و حول آن به سادگی ارزیابی گردیده است» (نوربرگ-شولتس: ۱۳۹۴: ۱۴۱). باشلار در «بوطبقای فضا» با سفری رؤیایی مبتنی بر ذهنی سیال در جای جای «خانه»، از زیرزمین و سرداب تا بالاخانه و اتاق زیرشیروانی، از چیزی به نام «زندگی» نام می‌برد (باشلار، ۱۳۹۶). زندگی برای وی مجموعه‌ای از ادراکات حسی، خاطره‌ها، تخیل، رؤیا، آرزو و احساسات درونی است که این اشارات به شهود اصلی امور و ایده‌ها همان است که هوسرل آن را شرط لازم برای «بازگشت به خودچی‌ها» قلمداد می‌کرد (ابراهیمی دینانی، ۱۴۰۱: ۲۱۴). این فیلسوف از خانه به مثابه «یکی از ستون‌های بنیادی زندگی آدمی» و به عنوان «قوای عظیم درهم آمیخته زندگی بشر» یاد می‌کند. به زعم باشلار می‌بایست زندگی کرد تا خانه خود را بنا نهاد، نه آنکه خانه خود را بسازی تا در آن زندگی کنی (باشلار، ۱۳۹۶: ۱۵۰). ایشان خانه را مکانی برای بیان شاعرانه وجود می‌داند. این اشارات یادآور نگاه هیدگر به «سکونت شاعرانه» است. برای باشلار، سکونت حقیقی یعنی سکونت کردن در خیال، شعر و رؤیا. «سکونت، پیوند پر و خالی است. آفریده زنده، پناه خالی را پر می‌کند و در سکون خیال می‌یابد» (همان: ۱۸۶). باشلار با نگاهی به پدیدارشناسی ادراک مرلو-پونتی، از سکونت بدنی می‌نویسد: واژه ساکن شدن، برای بیان ارتباط پرشور بدن‌هایمان با خانه‌ای فراموش نشدنی، بیش از حد ناتوان است» (هال و همکاران، ۱۴۰۱: ۴۷).

در نظر پالاسما «مواجهه با خانه از طریق حرکت در فضاهای مختلف‌اش صورت می‌پذیرد و بدین علت است که با تمام تن خود خانه را حس می‌کنیم (Pallasmaa, 2005: 63). به زعم دونوچه: «جهان خانه را که در بدن‌های زیسته‌مان جا خوش کرده، از طریق رفتارهای ذاتی و اعمال خویش با خود حمل می‌کنیم» (Donohe, 2017: 257). در آمیختن و در کنار هم قرار گرفتن خانه و ساکنین سبب می‌گردد جهان خانه به جهانی درونی مبدل گردد که در پیوند با انسان و تعامل معنایی با اوست. ویلیامز گلدهاگن بیان می‌کند: «محیط ساخته شده، شکل دهنده زندگی ما و انتخاب‌هایمان است. روحیه ما، احساسات‌مان، حسی که نسبت به بدن خویش در فضا و در حرکت داریم، همه تحت تأثیر این محیط هستند» (Goldhagen, 2017: xiv). بلومر و مور توضیح می‌دهند: «آنچه امروزه فقدان آن در خانه‌های ما احساس می‌شود بر همکنش و تعامل میان بدن، تخیل و محیط است. [...] هر مکانی را دست کم تا اندازه‌ای می‌توان به یاد آورد؛ بخشی به این خاطر که هر مکان یگانه است، اما بیشتر به این خاطر که آن مکان بر بدن‌های ما تأثیر گذاشته و تداعی‌ها و یادآوری‌های کافی را برای ماندگار شدن در دنیای شخصی ما پدید آورده است» (Bloomer, Moore, 1977, 105). ما مسکن را به خوبی به خاطر نمی‌آوریم، یعنی ظاهر ساختاری اقامتگاه را، بلکه آنچه به خاطر می‌آوریم، خانه است، یعنی زندگی و باور اعضای خانه. در تأیید این سخن، ریلکه شرح پراحساسی را از حافظه‌ای دوردست از خانه و خود، از اجزای خانه پدربزرگش می‌گوید: «خانه خاطره دوران کودکی‌ام، کولازی از قطعات، بوه‌ها، حالات نور، احساسات خاص از محصوریت و صمیمیت است، با این وجود، به ندرت خاطره‌های بصری، دقیق و کامل است؛ چشم‌هایم، آنچه زمانی دیده‌اند را فراموش کرده‌اند، اما بدنم هنوز به یاد دارد» (ریلکه، ۱۴۰۱: ۴۸-۴۷). جدول ۲ به مفهوم خانه از دیدگاه معماران و نظریه‌پردازان مختلف پرداخته است.

جدول ۲- خانه از نگاه معماران و نظریه‌پردازان پدیدارشناس

نگاه نظریه پرداز	نظریه پرداز	نگاه نظریه پرداز	نظریه پرداز
خانه؛ از عناصر فضای وجودی/ شکل‌گیری آن در تعامل بین انسان و مکان ^۱ / آشکارکننده فهم ما از محیط ^۲ / گردآورنده مفاهیم، چارگانه بواسطه عمل ساختن در مکان ^۱ -تبدیل هنر مکان (معماری) به هنر زندگی در خانه ^۳ -احساس در-خانه-بودن؛ منوط به برقراری پیوند عاطفی با مکان ^۱	نوربرگ-شولتس	-خانه؛ به مثابه چیز، گردآورنده هستی در یک-جا ^۱ / در ضمیر ناخودآگاه به مثابه پناهگاه / ابزاری برای درک جهان / بخشی از هستی نه یک حوزه انتزاعی / وجودی است تودستی، مبتنی بر آنس و الفت / انعکاس نحوه در-جهان-بودن انسان ^۲ / فضایی برای رویدادن تجربه وجودی زندگی ^۳ - معنای خانه با مفهوم گذشته (زمان) ^۲	هیدگر
خانه؛ وسیله مکان کاوی ^۱ / بالاترین حد بیان اهمیت وجودی معماری ^۲ / امکانی برای سکونت شاعرانه ^۳ / حقیقتی قابل مشاهده، ملموس نه چیزی ساده و توخالی ^۴ -معنای خانه مبتنی بر رویکرد پدیدارشناسی خیال ^۳ -سکونت بدنی اشاره ای به ارتباط بدن با خانه ^۳	باشلار	-جهان خانه؛ جهانی درونی در پیوند با انسان و در تعامل معنایی با او ^۱ -خانه؛ عرصه فضای ریسته ^۲ / پیوند دهنده مکان و زمان برای سرکردن و فهمیدن زندگی ^۳ / ساختاری پیشاشناخت، مفهومی، وجودی ^۴ / نشان دهنده چگونگی بودن او در جهان ^۱	پالاسما
شکل‌گیری ارتباط متقابل جهان بیرون و جهان درون در خانه ^۱	وساس	-حیات خانه با کیفیت رویدادها و موقعیت‌های فراهم شده در آن ^۱ -هویت خانه در ارتباط مستقیم تعامل انسان با مکان آن ^۱	الکساندر
-خانه؛ معنایی غیرقابل جایگزین ^۱ / نقطه آغاز حرکت برای داشتن جهان ^۲ -تحقق در «درون بودن وجودی» ^۳	رلف	-گردآورندگی، بوجود آورنده ماهیت خانه ^۱ -خانه به مثابه مکان ^۲	سیمون
خانه متشکل از فضای محصور درونی و بیرونی ^۱	یونگ	خانه؛ مکانی خودمانی، برانگیزنده تصاویر گذشته ^۱	توان

۱- (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۴: ۲) - ۲ (هیدگر، ۱۴۰۰: ۳) - ۳ (احمدی، ۱۴۰۰: ۴) - ۴ (شار، ۱۳۹۷: ۵) - ۵ (هیدگر در نیچه و دیگران، ۱۳۹۸: ۶) - ۶ (صافیان و همکاران، ۱۳۹۰: ۷) - ۷ (پالاسما، ۱۳۸۹: ۸) - ۸ (پالاسما در هال و همکاران، ۱۴۰۱)

۹- (پالاسما، ۱۳۹۷: ۱۰) - ۱۰ (شیرازی، ۱۳۸۹: ۱۱) - ۱۱ (الکساندر، ۱۳۹۶: ۱۲) - ۱۲ (Seamon, 2000: 12) - ۱۳ (توان، ۱۳۹۶: ۱۴) - ۱۴ (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۶: ۱۵) - ۱۵ (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۴: ۱۶) - ۱۶ (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۷: ۱۷) - ۱۷ (باشلار، ۱۳۹۶)

۱۸- (رلف، ۱۳۹۷: ۱۹) - ۱۹ (گوستاو یونگ، ۱۳۹۰)

مؤلفه‌های پدیدارشناختی فهم خانه

در خصوص معانی که باعث ایجاد هم‌ذات‌پنداری انسان با فضا گردیده و در نهایت در-خانه-بودن وی را سبب می‌گردد، می‌توان مقوله‌های زیر را بررسی نمود.

خلوت: خانه محلی است برای کسب خلوت روزانه به‌منظور بازگشت به خود و ارتباط با خویش. این ارتباط در انزوا صورت می‌پذیرد. این انزوا هنگامی پدیدار می‌شود که تک‌وتنها به مأوای خود پناه می‌بریم و به‌واقع خود را در خانه می‌یابیم (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۶: ۴۵)؛ لذا به‌درون خانه رفتن معادل به درون خویش پناه بردن است. برای باشلار که «سکونت» را در تخیل و رؤیایها می‌داند، بنا به خلوتگاهی درونی تبدیل می‌شود. وی به تجربه‌ی بدنی از خانه اشاره می‌کند: «در خانه‌ها مان گوشه‌های دنجی هست که در آن چمباتمه می‌زنیم. چمباتمه‌زدن مربوط به پدیدارشناسی فعل سکونت است» (باشلار، ۱۳۹۶: ۳۳). پالاسما از تجربه‌ی تنهایی و سکوت برای رسیدن به آگاهی درونی نام می‌برد و معتقد است تنها از طریق خلوت‌کردن با خود است که می‌توانیم به راز و رمزهای اطرافمان پی ببریم. «سکوت، فقدان بیان و تهی‌گی نیست بلکه وضعیت هستی‌شناختی ویژه‌ای است که شرایط فراچنگ آوری وجودی فردی را فراهم می‌آورد» (Pallasmaa, 2002: 8).

خانه نمادی از خود و جهان: خانه یک آشیانه است و این «آشیان نماد جهان خانواده، نماد جهان جامعه و نماد جهان فراهم‌کردن حیات است» (الیاده، ۱۳۹۹: ۱۳۶). کوپر در مقاله «خانه: نمادی از خویشستن» به وحدت پدیدارشناختی میان فرد و خانه‌اش اشاره می‌کند: «خانه بازتابی است از اینکه انسان خود را چگونه می‌بیند» (راس و همکاران، ۱۳۸۹: ۵۴). از نظر باشلار «خانه» مکان اولین اندیشه‌های آگاهانه است که به نمادی از خود، خانواده و امنیت بدل می‌شود (باشلار، ۱۳۹۶). به‌زعم نوربرگ-شولتس «خانه آن را که شخصی و خصوصی است در خود فراهم می‌آورد و از این رو آینه روح است» (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۷: ۴۶). یونگ در تفسیر معنای خانه، زنجیره‌ی خانه-خود را مطرح می‌کند که بیانگر این است وقتی ما به خود واقعی‌مان نزدیک‌تر می‌شویم، خانه رابطه کمتری با هندسه‌اش دارد (راس و همکاران، ۱۳۸۹). در نظر پالاسما نیز خانه شخصیت هرکس را به جهان عرضه می‌کند (پالاسما در حال و همکاران، ۱۴۰۱: ۱۹۱). ریخته‌گران خانه را چونان تأویلی فردی از زمینه اجتماعی خود به شمار می‌آورد. «خانه، نمادی از خود و تجلی‌گاه سنن فرهنگی یک جامعه تلقی می‌گردد. خانه بر اساس تصویری که انسان از جهان و هستی دارد، ساخته می‌شود» (ریخته‌گران و پورمند، ۱۳۸۵: ۴۹). بدین ترتیب خانه فرصتی است برای پالایش و تطهیر و برگشت به خود، فارغ از هیاهوی بیرون و در آنجاست که ارتباط بشر با مکان یادآور می‌شود.

مرکز: خانه در مرکز ذهنی انسان قرار دارد. مرکزیت خانه، عینیت درونی دارد. هیدگر بیان می‌کند: «خانه محدوده‌ای بسته در مرزها که در آن این یا آن حادثه اتفاق خواهد افتاد، نیست. خانه جایی است که به آن خواهیم رسید» (احمدی، ۱۴۰۰: ۷۷۴). از این روست که معماری می‌تواند به مرکزیت بخشی انسان‌ها در جهان کمک کند. از دیدگاه نوربرگ-شولتس «خانه به ما می‌گوید که عالم شخصی هر انسان، مرکز خود را داراست (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۷: ۲۲). به گمان رلف «خانه نقطه آغاز حرکت برای تصاحب دنیاست» (رلف، ۱۳۹۷: ۵۳). الیاده نیز بیان می‌کند «انسان همیشه نیاز در مرکز زندگی کردن را احساس می‌کرده است» (الیاده، ۱۳۹۹: ۳۵). در تفکرات پالاسما «خانه» چونان «مرکز جهان»، پایگاهی وجودی را برای ما مهیا می‌سازد (پالاسما در حال و همکاران، ۱۴۰۱: ۱۹۱). به عقیده سیمون خانه مهم‌ترین مرکزیت ذهنی مکان و تعلق به آن است. خانه ویژگی‌هایی را نمایان می‌سازد که معیاری برای سنجش مفهوم بودن یا نبودن در مکان است (Seamon, 2016). از نگاه وی جسم انسان اساس مفهوم «ریشه‌دار بودن» است: «جسم محوری فرد را به سمت خانه می‌کشاند» (پهزادفر و شکیبامنش، ۱۳۹۳: ۱۰).

دورنی/بیرونی بودن، منسجم: خانه مکانی برای تبدیل زندگی بیرونی به کیفیتی درونی است که دارای دو وجه درون و بیرون است؛ وجه دورنی پاسخگوی احساس تعلق انسان و وجه بیرونی آن در ادغام با زندگی اجتماعی انسان قرار دارد. به گمان نوربرگ-شولتس در خانه ارتباط متقابل درون-بیرون آشکار می‌شود: «هنگام ورود به خانه، جهان بیرونی را نیز به همراه داریم. این جهان بیرونی بخشی از وجود ما را شکل بخشیده و بر آن اثر می‌گذارد» (نوربرگ-شولتس، ۱۳۸۰: ۱۶). از نگاه دونوچه عالم خانه و غیر در زیست-جهان امکان حضور یافته‌اند: «جهان خانه معیاری برای سنجش جهان‌های دیگر به دست داده و به‌واسطه آن جهان‌های دیگر معنا می‌یابد» (Donohe, 2017: 431). الکساندر در توصیف واژه منسجم، به‌عنوان کیفیتی بی‌نام، چنین می‌گوید «هر چیزی بسته به شیوه‌ی رهایی از تضادهای درونی خود منسجم است» (الکساندر، ۱۳۹۶: ۳۹). هدف وی نوعی معماری است که در آن هر خانه زنده است: «خانه‌ای زنده است که مردم می‌توانند در آن آفریننده باشند» (Alexander, 2017: 382).

امنیت، آرامش، آسایش: هیدگر ایده اصلی محافظت‌کردن را به‌عنوان بخشی از معماری مطرح می‌کند که در آن، خانه در ضمیر ناخودآگاه ما به‌مثابه پناهگاه باقی می‌ماند (هیدگر، ۱۴۰۰). نوربرگ-شولتس از خانه به‌عنوان پیکره‌ای معمارانه که امنیت را بر ما ارزانی می‌دارد، نام

می‌برد. «در خانه حداکثر ایمنی فضایی وجود دارد» (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۷: ۲۳). همچنین از نظر ایشان «امنیت بستری برای آرامش است» (نوربرگ-شولتس، ۱۳۸۰: ۱۰۷). باشلار بر خانه به‌عنوان نخستین نیروی پناه دهنده، تأکید می‌کند (باشلار، ۱۳۹۶). در تفکر ایشان ریشه احساس ما نسبت به راحتی و آسایش، امنیت و خانه در «انگاره‌هایی که بدویت (نخستینگی) ما را پدیدار می‌سازند» می‌باشد (همان: ۹۱). در باور الکساندر هر انسان آنگاه زنده است که آرامش خاطر داشته، با نیروهای درونی خود سازگار باشد و بتواند آزادانه عمل کند (الکساندر، ۱۳۹۶: ۷۷). بولنائو ادعا می‌کند که سکونت به معنای در-خانه-بودن و محافظت‌شدن در یک مکان خاص است (اگتسر، ۱۳۸۴: ۳۸).

عشق و احساسات: بینس وانگر، خانه را به‌عنوان فضایی که «تجمع عاشقانه» در آن واقع می‌شود، معرفی کرده است (نوربرگ-شولتس، ۱۳۸۰: ۱۴۴). از نظر پالاسما «معماری برای فراهم‌آوردن بستر تجسم‌بخشی خاطرات و عواطف، موردنیاز است» (پالاسما در حال و همکاران، ۱۴۰۱: ۱۸۱). باشلار بر این باور است که «خانه، بیش از چشم‌انداز، حالتی روانی است» (باشلار، ۱۳۹۶: ۷۲). به‌زعم سیمون نیز نیروهای مرتبط با جسم و احساسات، شخص را مانند نخ‌های نامرئی به خانه مرتبط می‌سازند (Seamon, 2016).

تقدیس و جاودانگی: بولنائو به ارتباط نزدیک بین «فضای مقدس» و «فضای محافظت‌شده خانه» می‌پردازد: «خانه و معبد یکی هستند» (اگتسر، ۱۳۸۴: ۳۴). از نگاه وی «مستقر شدن در یک مرز معادل با تقدیس آن است» (الیاده، ۱۳۹۹: ۳۰). واژه «جاودانه» از جمله کیفیت‌های بی‌نام موردنظر الکساندر، به کیفیتی دینی اشاره می‌کند. از نظر وی همه چیزها و انسان‌ها و مکان‌هایی که دارای کیفیت بی‌نام‌اند به قلمرو جاودانگی رسیده‌اند (الکساندر، ۱۳۹۶: ۴۳). از نظر نوربرگ-شولتس پایداری مکان مستلزم معنا یافتن وجود است (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۶: ۶۰).

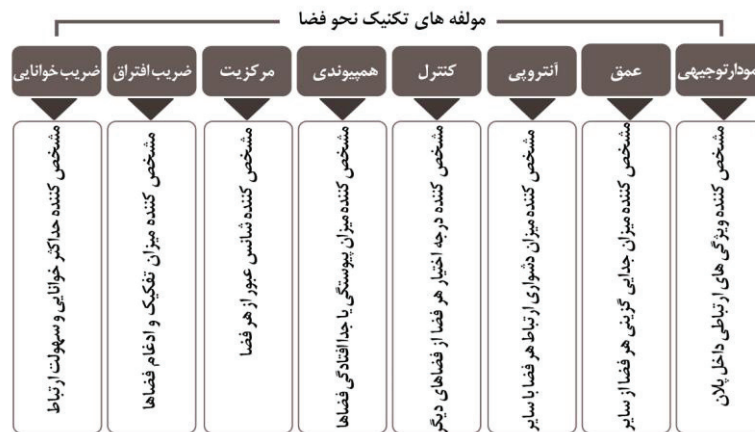
مائوس بودن، صمیمیت: پالاسما بیان می‌کند تجربه‌ای که از خانه داریم ماهیتاً تجربه گرمای صمیمیت (روابطی گرم و دوستانه) است (پالاسما، ۱۳۹۷: ۷۹). از نظر سیمون صمیمیت به فضایی مملو از دوستی، وابستگی و حمایت گفته می‌شود که یک خانه موفق ایجاد می‌کند (بهزادفر و شکیبامنش، ۱۳۹۳: ۱۲). این کیفیت با ایجاد جو سرزنده و شاد حس زندگی را تقویت می‌نماید (Seamon, 2016: 75). باشلار می‌نویسد: «خانه، مجموعه و استحکامی از انگاره‌های شخصی از محافظت و صمیمیت است که ما را قادر می‌سازد تا بازشناسیم و به یادآوریم که کیستیم» (حال و همکاران، ۱۴۰۱: ۱۹۱). در اندیشه زومتور خانه، به عرصه درآوردن خاطره شخصی است (زومتور، ۱۳۹۵).

اختصاصی کردن: اختصاصی کردن به معنای متعلق بودن چیزی است به خودش. این مفهوم برای توصیف روندی است که باعث تبدیل یک بنا به خانه می‌شود. عبارت فوق بیانگر توصیف هیدگر در خصوص «سکن‌گرینی» است؛ فرایندی که از طریق آن، مکانی که ما در آن هستیم به جهانی شخصی و اجتماعی و به کاشانه مبدل می‌گردد (هیدگر، ۱۴۰۰). سیمون بیان می‌کند «خانه، فضا را از آن فرد می‌سازد؛ از آن خودسازی شامل یک "حس تملک و کنترل" می‌شود» (بهزادفر و شکیبامنش، ۱۳۹۳: ۱۱). به گمان ایشان از آن خودسازی با احساس محوری در رابطه است.

هویت انسانی: درنظر هیدگر ساختمان‌ها دربردارنده هستی انسان‌ها و به‌عنوان حقیقتی مسلم بیانگر حضور و تجلی آن‌ها در زمین هستند. براین اساس خانه به ابزاری تبدیل می‌شود که به مردم کمک می‌کند تا جهان اطراف خود را درک کنند. «خانه جایی که در آن رویداد از آن خودکننده یعنی از آن خودشدن شکل می‌گیرد» (احمدی، ۱۴۰۰: ۷۷۴). نوربرگ-شولتس نیز به تأسی از هیدگر که پیش‌فرض هویت انسان را هویت مکان قرار می‌دهد، بیان می‌کند: «خانه به‌عنوان پیکره‌ای معمارانه در محیط هویت ما را محرز کرده است» (نوربرگ-شولتس، ۱۳۸۰: ۱۴۴)، «خانه مکانی است برای هویت‌های تک افتاده انسان‌ها» (نوربرگ-شولتس، ۱۳۹۷: ۴۶). از دیدگاه رلف نیز «خانه پایه هویت ما و مکانی برای سکن‌گرینی است» (رلف، ۱۳۹۷: ۵۲). پالاسما بیان می‌کند خانه پاره‌ای از بدن و وجودمان است. «خانه‌ها را به حافظه تنانه که در بدن مان وجود دارد، منتقل می‌کنیم. منزل ما به بخشی از هویت ما بدل می‌شود، به بخشی از بدن و بودن ما» (پالاسما، ۱۳۹۷: ۹۶). به باور فهن از زمانی که ما به خودمان و وجودمان در جهان آگاه شده‌ایم، تمامی اعمال و ساختمان‌هایمان، چه مادی و چه ذهنی، به معمای متافیزیکی وجود گره‌خورده‌اند. نمی‌توانیم در مسکن به اوج کارکرد و عملکرد برسیم، زیرا خانه‌ها و سایر سازه‌هایمان ابعاد متافیزیکی، بازنمایشی و زیبایی‌شناختی دارند. این دغدغه‌ها و آمال متافیزیکی مرتباً بر الزامات بقای بیولوژیکی و اکولوژیکی غلبه می‌کنند (Pallasma, 2020, 6). جدول ۳ مولفه‌های پدیدارشناختی فهم خانه را به اختصار نشان می‌دهد.

نحو فضا^۱ (دستور زبان)

تحلیل شکلی بنا و فهم روابط بین فضاهای موجود در هر پیکربندی فضایی علمی است که در مباحث معماری تحت عنوان نحو فضا از آن یاد می‌شود (معماریان، ۱۳۸۱). این علم را هیلیر در کتابی با عنوان «منطق اجتماعی فضا»^۱ به‌عنوان جنبه‌ای از زندگی اجتماعی مطرح کرد. (Hillier, Hanson, 1989) ایده اصلی در این نظریه، مفهوم پیکره‌بندی فضایی است. «پیکره‌بندی مجموعه‌ای از الگوهای است که از روابط میان فضاها پرده‌برداری کرده و به پیکره‌بندی فضا معنا و مفهوم اضافه می‌کند» (Dalton, Hoelscher, 2012: 3). تصویر ۲ مولفه‌های معنادار به پیکره‌بندی فضایی را نشان می‌دهد.

تصویر ۲- مولفه‌های تکنیک نحو فضا

جدول ۳- مولفه‌های پدیدارشناسی معنای خانه

نظریه پردازان معانی	نوربرگ-شولتنس	پالاسما	باشلار	کوپرمار کوس	الیاده	مهدلیکوا	سیمون	رلف	الکساندر	بولانو
خلوت	خانه با خلوتگاه خصوصی هم عنوان است ^۱	تجربه تنهایی و سکوت برای رسیدن به آگاهی درونی ^۲	شناخت باطن زندگی با ایجاد فضای دنج در خانه برای خلوت گزیدن ^۳							
خانه نمادی از خود و جهان	خانه آینه روح ^۲	ساختار هندسی اندیشه، بازتابی است از ساختار هندسی اتاق ^۳	خانه نمادی از خود، مادر، خانواده و امنیت ^۴	خانه فرد نمادی از خویش، کانونی برای جهان ما و نمادی از جهان ^۵	جهان بالا در این عالم خاکی ^۶	بیان فضا، بیان خویشتن ^۷				
مرکز	خانه نقطه بازگشت انسان ^۱	خانه مرکز جهان فراهم آورنده پایگاه وجودی ^۲			کاشانه مکان مرکزی هستی بشر ^۳	خانه موجودآورنده مرکز برای خود و اشیا ^۴	خانه نقطه آغاز حرکت برای تصاحب دنیا ^۵			
عرصه درونی و برونی / منسجم	به درون بردن عملکرد اصلی سکنتی گزینی است ^۱	خانه تعریف کننده عرصه های عمومی و خصوصی زندگی ^۲	خانه مکانی درونی، هم جسم است هم روح ^۳				در درون بودن ایقا کننده حس سکونت ^۴	خانه دارای وحدت درونی، کامل است ^۵		
امنیت، آرامش، آسایش	خانه پناه دهنده و فراهم آورنده آرامش در خانه سبب معنابخشی به آن می گردد ^۱	حیاتی ترین تجربه در خانه آرامش است ^۲	کیفیت بنیادین خانه در امنیت و پناه دهنده است ریشه راحتی و آسایش در خانه در نخستینگی ماست ^۳			خانه مکانی است برای دفاع و حفاظت ^۴	آسایش آزادی فعالیت هاست ^۵	در خانه بودن، آرامش خاطر و آزادی داشتن است ^۶	امنیت امری ضروری برای خودشناسی ^۷	سکونت، در خانه بودن و محافظت شدن است ^۸
عشق و احساسات		خانه فراهم آورنده بستر تجسم بخشی عواطف ^۱	خانه بیش از چشم انداز، حالت روانی دارد ^۲			ارتباط فرد با خانه بواسطه جسم و احساس ^۳				
تقدس و جاودانگی	پایداری مکان در معنا یافتن وجود است ^۱				مستقر شدن در مرز تقدس آن است ^۲			واژه جاودانه اشاره به کیفیت دینی دارد ^۳		ارتباط نزدیک بین فضای مقدس و فضای خانه ^۴
مانوس بودن صمیمیت		تجربه از خانه روابطی است گرم و دوستانه ^۱	خانه مجموعه ای از انگاره های شخصی از صمیمت ^۲			خانه موجودآورنده فضایی مملو از دوستی ^۳				
اختصاصی کردن						خانه، موجودآورنده حس تملک در فرد ^۱				
هویت انسانی	امری وجودی خانه هویت ما را در محیط محرز می کند ^۱	خانه بخشی از بدن ما و بودن ماست ^۲	در خانه آدمی هویت خود را باز می یابد ^۳			خانه پایه هویت ما ^۴				

۱- (نوربرگ-شولتنس، ۱۳۹۴)، ۲- (Pallasmaa, ۲۰۰۵)، ۳- (باشلار، ۱۳۹۶)، ۴- (نوربرگ-شولتنس، ۱۳۹۷)، ۵- (پالاسما، ۱۳۹۷)، ۶- (کوپر، ۱۳۸۲)، ۷- (الیاده، ۱۳۹۹)، ۸- (مهدلیکوا، ۱۳۹۴)، ۹- (نوربرگ-شولتنس، ۱۳۹۶)، ۱۰- (پالاسما در حال و همکاران، ۱۴۰۱)، ۱۱- (بهزادفر، شکیبامتش، ۱۳۹۲)، ۱۲- (رلف، ۱۳۹۷)، ۱۳- (الکساندر، ۱۳۹۶)، ۱۴- (Seamon, ۲۰۱۶)، ۱۵- (اکتتر، ۱۳۸۴)، ۱۶- (Bollnow, ۱۹۶۱)

از دیدگاه نحو فضا (دستور زبان) ارتباط بین فعالیت و فضا بیش از آنکه در خصیصه‌های انفرادی فضا قابل تعریف باشد در ارتباطات موجود بین فضاها، ارتباط بین مخاطبین با یکدیگر و با فضا و تعاملات اجتماعی قابل درک و تعریف می‌باشد (Hillier, 2007, 1). در این تکنیک با تبدیل ساختار فضایی محیط ساخته شده به الگوهای گرافیکی، روابط میان فضاها مختلف آن به صورت داده‌های ریاضی ارائه می‌شود، به طوری که از تحلیل این داده‌ها، می‌توان به روابط متقابل کالبد محیط و رفتار استفاده‌کنندگان آن پی برد (Hillier, Hanson, 1989: 294). بدین ترتیب این تکنیک که بر اساس مفاهیم اساسی رفتار انسان است، به طور مستقیم کالبد فیزیکی را با افراد پیوند می‌دهد. در واقع به وحدت مکان (خانه) و زندگی در پدیدارشناسی اشاره دارد.

گیرین هر مکانی را یک مجموعه حلقوی به هم پیوسته‌ای از فرم کالبدی، تجربیات و شناخت‌های تفسیری می‌داند (Gieryn, 2000: 466). در تأیید گفته گرین، سیمون نیز اظهار می‌دارد که «اگرچه ابعاد محیطی مکان نمی‌توانند به تعریف یک زندگی یا شخص بپردازند، اما آنها ظرفیت‌ها، فعالیت‌ها و وضعیت‌هایی را وارد صحنه می‌کنند تا زندگی مجال یابد از میان تمام اشکال ممکن، شکلی خاص به خود گیرد» (سیمون، ۱۳۹۹: ۲۰۸). بدین ترتیب ما در ادراک معنای خانه با یک کل مواجه هستیم؛ وجوه عینی و ذهنی که جایگاه‌ها آنها در نظام فضایی، پیوسته است و هر کُنش انسانی، از جمله سکونت نشئت گرفته از تمامی چیزهایی است که فضا در خود حمل می‌کند.

تحلیل داده‌ها

در جدول شماره ۴ اطلاعات مربوط به مؤلفه‌های مرتبط با روش نحو فضا که مشتمل بر عمق، هم‌پیوندی، مرکزیت، آنتروپی، ضریب افتراق و ضریب خوانایی و در جدول شماره ۵ گراف مرتبط با مؤلفه‌ها و الگوی فضایی هر خانه و نحوه ترکیب ریزفضاها در هر یک از آنها توسط یک نمودار توجیهی نشان داده شده است که تصویری از عمق همه فضاها را در یک الگو از نقطه‌ای خاص نمایش می‌دهد و به عنوان مبنای تحلیل نحوی و ساختاری استفاده می‌شود. این نمودارها نحوه ارتباط بین فضاها را در یک از خانه‌ها را طبق نقشه نشان می‌دهند و معرف الگوی است که ساکنین خانه را تجربه می‌کنند. این نحوه نگرش به فضا، شناخت زندگی و تعاملات را که معمولاً به صورت کیفی هستند، به صورت کمی امکان‌پذیر می‌کند (Hillier, 2007, 20). به این ترتیب می‌توان یک پدیده کیفی را به صورت کمی مورد تحلیل‌های بیشتر قرار داد.

با متناظر کردن مؤلفه‌های پدیدارشناسی سکونت و زندگی و مؤلفه‌های نحو فضا می‌توان به این نتیجه رسید که کیفیت‌های الگوی زیستی در یک بنا قابلیت عددی سازی دارند که علاوه بر تحلیل چیدمان فضاها می‌توان میزان کیفی تبلور هر یک از مؤلفه‌های پدیدارشناختی زندگی را در آن بررسی کرد و به نوعی این الگوی زیست مدار جاری را به منزله اطلاعات درونی و نهفته در یک فضای معماری همچون خانه دانست. هر یک از این مقوله‌ها در درون خود تعدادی از مؤلفه‌های نحو فضا را پوشش می‌دهند. به عنوان مثال خانه به عنوان بسط مجازی بدن انسان ارتباط عمیقی با مفاهیم احساس تعلق، شخصی سازی فضا و این‌همانی فرد با محیط دارد. این طیف گسترده مباحث مرتبط با خانه، از اهمیت قائل شدن برای انسان (وجودی و بدنی) تا مباحث مرتبط با ساختار مکان را در بر می‌گیرد که از طریق هم‌پیوندی فضایی، عمق، ضریب خوانایی و ضریب افتراق قابل تبیین است. تجربه زیسته انسان نیز بر این اساس شکل می‌گیرد و روزمرگی‌ها به مثابه لایه‌هایی نسبتاً نهفته پنهان جهان هستند که درگیری با آن‌ها جهان ما را شکل می‌دهد: «جهان روزمره، همان محیط به تجربه درآمده است؛ جهان همچون محیط» (پرتوی به نقل از آیدی، ۱۳۹۴: ۵۱).

خانه‌های مدرن و سنتی قدیری و میرزایی پارسا دارای بیشترین مقدار آنتروپی هستند که هرچه مقدار آنتروپی بیشتر باشد به معنای بی‌نظمی بیشتر و سهولت دسترسی کمتر به فضاهای دیگر است و هر چه این عدد کمتر باشد به معنای سهولت دسترسی بیشتر می‌باشد. نظم و بی‌نظمی نمودی از اصل ثنویت در پدیدارشناسی خانه است و بیانگر آن است که در واقع هر چیز با متضاد خود تکمیل می‌گردد. ویژگی این دو خانه تفکیک‌پذیری فضاها در لایه‌های مختلف فضایی آن‌هاست که دال بر دارا بودن ابهام و سطوح بی‌پایانی از معنا می‌باشد. همچنین با مشهود بودن پیچیدگی ارتباطات فضایی در خانه‌ها، می‌توان چنین استنباط کرد که برای شناخت فضای لابیرنتی آن‌ها نیاز به شناختی ژرف‌نگر و تسلط بر جنبه‌های عمیق هستی احساس می‌شود. خلوت، حریمیت، خصوصی بودن از کیفیت‌های وجودی هستند که با دسترسی کمتر به فضاها به وجود می‌آید. در روش چیدمان فضا، هم‌پیوندی مفهومی ارتباطی دارد نه فاصله‌ای. هم‌پیوندی هر فضا به معنی میزان پیوستگی یا جداافتادگی آن فضا نسبت به سایر فضاها موجود است. این مؤلفه می‌تواند مشخص‌کننده میزان خصوصی یا عمومی بودن فضاها خانه باشد. به این صورت که هر مقدار میزان آن بیشتر باشد، یکپارچگی و انسجام بیشتری در فضاها خانه وجود دارد که این امر در فضاها خانه مازوچی و قنوت قابل مشاهده است که بیانگر گرد هم آوردن زندگی بیشتر که خصیصه بارز سکونت است، در آنها می‌باشد. این خانه‌ها مکان‌ها و مراکزی هستند پیونددهنده چیزها که به آنها زندگی و معنا می‌بخشند.

جدول ۴- اطلاعات استخراج شده برای هر یک از خانه‌ها بر اساس تکنیک نحو فضا

نام خانه	تعداد فضا	عمق	انترویی	هم پیوندی	مرکزیت	ضریب افتراق	ضریب خوانایی
فتوت	۲۰	۸	۲/۰۶	۰/۹۲	۹۹	۰/۸۲	۰/۹۲
حریت	۳۸	۹	۲/۸۸	۰/۶۶	۲۵۱/۳۵	۰/۸۴	۰/۶۹
قمی	۲۱	۸	۲/۴۵	۰/۸۲	۱۰۱/۹۰	۰/۷۸	۰/۹۰
روخی	۲۲	۱۰	۲/۸۹	۰/۶۷	۱۹۸/۹۱	۰/۸۴	۰/۹۴
قدیری	۳۹	۹	۳/۱۶	۰/۵۶	۲۹۳/۶	۰/۸۳	۰/۸۶
میراسمعیلی	۵۹	۱۰	۲/۷۵	۰/۷۸	۴۰۳/۰۳	۰/۷۸	۰/۲۹
میرزایی پارسا	۲۰	۵	۲/۳۷	۰/۹۱	۹۹/۹۵	۰/۷۹	۰/۹۱
احمدی	۱۶	۵	۲/۰۸	۰/۹۹	۸۳/۳۵	۰/۷۵	۰/۹۵
انتظام	۲۱	۶	۲/۰۸	۱/۰۹	۱۰۳/۴۵	۰/۶۲	۰/۸۸
مازوجی	۲۴	۵	۱/۷۳	۱/۳۷	۹۴/۰۴	۰/۷۳	۰/۷۳
صابریون	۲۰	۵	۱/۹۴	۱/۱۴	۸۲/۰۴	۰/۷۴	۰/۹۰
میرابیان	۲۵	۵	۲/۱۶	۱/۱۲	۱۲۴/۶۱	۰/۷۶	۰/۸۸

بالین‌وصف می‌توان از مؤلفه هم‌پیوندی نحو فضا تعبیری هستی‌شناسانه داشت که به چیزها عمق و معنا می‌بخشد. این مؤلفه دربرگیرنده مفاهیمی چون درونی و برونی بودن، منسجم و صمیمیت می‌باشد. میزان تفکیک یا ادغام فضایی خانه‌ها با ضریب افتراق بررسی گردید. هر چه مقدار افتراق فضا بیشتر باشد، نشان‌دهنده خصوصی‌تر بودن فضا و کم‌بودن آن نشان از ادغام فضاها دارد. بیشترین مقدار ضریب افتراق در بین نمونه‌های مدرن، در خانه‌های روحی و حریت و در خانه سنتی میرزایی پارسا دیده می‌شود که نشان‌دهنده آن است که خلوت بیشتری برای ساکنین خود فراهم می‌کنند. جداافتادگی و پیوستگی در فضاهای خانه از بزرگ‌ترین نیروهای ادغام اندیشه‌ها، خاطرات و رؤیاهای آدمی است که در این ادغام عنصر پیونددهنده، خیال و خلوت است. دنج بودن فضاها در خانه برای شناخت بخش خصوصی و باطنی زندگی ضروری است. خلوت مفهومی بنیادین و در ارتباط با کیفیت در-درون-بودن قرار دارد و برای ایجاد حس هویت لازم و ضروری می‌باشد. انسانی که در درون باشد هویت بیشتری احساس می‌کند و آرامش و امنیت می‌یابد. آنچه که خانه پذیرای آن است به ماهیت «درون» آن مرتبط است، در فضای درونی است که زندگی اتفاق می‌افتد. خصیصه نحوی مرکزیت در خانه میراسمعیلی و میرابیان بیش از سایرین است که حاکی از آن است که زندگی در این خانه‌ها به‌مثابه مرکز و پایگاهی وجودی در بالاترین شدت خود در جریان است. این امکان در پدیدارشناسی معنای زندگی، به سازمان فضایی اشاره دارد که مشوق تجمع آدمیان است و امنیت، صمیمیت و آرامش را برای ساکنین در پی دارد. خانه به معنای مرکز ما را به درون می‌آورد و موید نیاز اساسی بشر برای بودن در جایی است. در این حالت خانه به معنای درون‌بودن، بستری است که امنیت، آسایش، آرامش و هویت فراهم می‌آورد. عمق در نحو فضا با دو معنی عمق متریک و مرحله‌ای مشخص می‌گردد که به ترتیب با نرم‌افزار Depthmap و تحلیل نمودارهای توجیهی قابل‌استخراج است. میزان عمق در خانه‌های روحی، میراسمعیلی و انتظام بیشتر از سایر نمونه‌هاست که منجر به افزایش خصوصی‌تر شدن فضاها در آنها شده است. همچنین تفکیک عملکردی معناداری را در فضاهای پلان نشان می‌دهد.

جدول ۵- تطبیق مقوله‌های پدیدارشناسی سکونت و زندگی با مولفه‌های نحو فضا

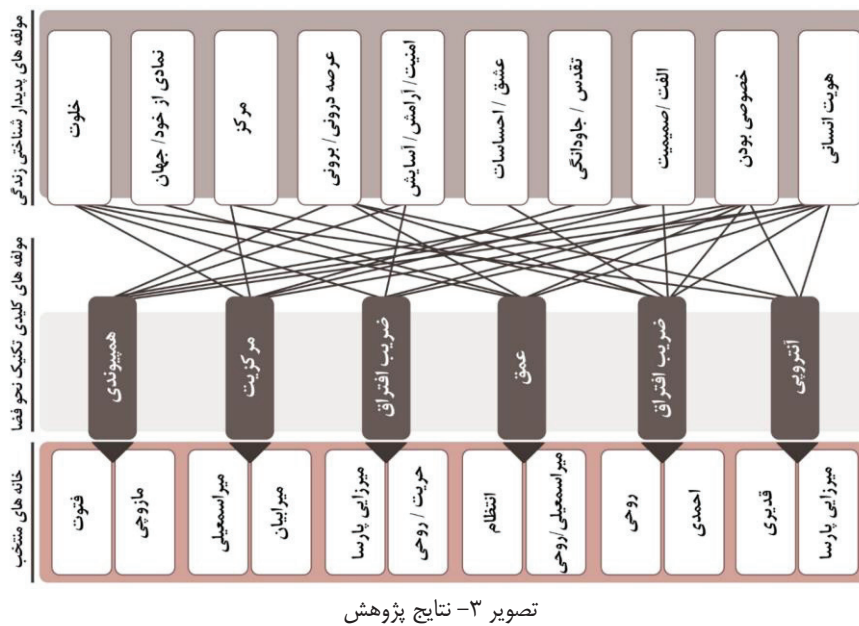
مولفه‌های پدیدارشناسی سکونت/زندگی	نمودار توجیهی	مولفه‌های کلیدی نحو فضا	دوره	خانه
عرضه درونی/پرونی، یکپارچگی، هویت، امنیت/آسایش/آرامش، الفت/صمیمیت، عشق/احساسات			جمهوری اسلامی	فتوت
			پهلوی اول	مازوجی
خلوت، مرکز، تقدس/جاودانگی، هویت، الفت/صمیمیت، خصوصی بودن، محرمیت			جمهوری اسلامی	میر اسماعیلی
			اواخر قاجار	میرابیان
خلوت، نمادی از خود/جهان، عرضه درونی/پرونی، هویت، خصوصی بودن، محرمیت			جمهوری اسلامی	میر اسماعیلی
				روحی
				انتظام
هویت، خصوصی بودن، عرضه درونی/پرونی، خلوت			جمهوری اسلامی	قدیری
			پهلوی اول	میرزایی پارسا
امنیت/آسایش/آرامش، هویت، عرضه درونی/پرونی، الفت/صمیمیت، عشق/احساسات			جمهوری اسلامی	روحی
			اواخر قاجار	احمدی
خصوصی بودن، محرمیت/هویت، امنیت/آسایش/آرامش، خلوت			جمهوری اسلامی	حریت
				روحی
				میرزایی پارسا

افزایش عمق فضایی، به بالارفتن درجهٔ محرمیت، به‌عنوان یکی از مولفه‌های پدیدارشناسی زندگی، نیز می‌انجامد. به این معنی که عمق بیشتر مجموعهٔ فضا، سلسله‌مراتب فضایی و کاهش میزان دسترسی و نفوذ به برخی فضاها را موجب می‌شود که باعث کنترل هرچه بیش‌تر فضاها می‌گردد. خانه تشکیل‌دهنده جهان خصوصی آدمی، فضا را از آن فرد می‌کند که حس تملک و کنترل بیشتری نسبت به جهان خارج، بر آن دارد. در این حالت است که فرد خانه‌اش را با زندگی‌اش یکی می‌کند. نمود وضعیت متکثر و چندلایه خانه‌ها در گراف‌های توجیهی حاکی از آن است که آنها در چندین لایه و سطح با مخاطب ارتباط برقرار می‌کنند و فضاهای سازمان‌یافته در آنها در یک تصویر قابل رویت نیستند. ساکن با دیدن کل اثر هر بار میان اجزای اثر رابطه‌ای برقرار می‌کند و طرح نهایی مدام به‌گونه‌ای جلوه می‌نماید که گویی همواره چیزی برای کشف

شدن دارد. در خانه‌های روحی و احمدی ضریب خوانایی بیشترین مقدار است. این مؤلفه را می‌توان با دو مقوله از حس مکان، جهت‌یابی و این-همانی متناظر نمود که در نهایت منجر به شفافیت معنایی در خانه می‌گردند. این دو از جنبه تأییری که در فضای وجودی انسان می‌گذارند، قابل تأمل می‌باشند. این-همانی به معنای دوست‌شدن با خانه، سبب به‌وجودآمدن عشق، الفت و صمیمیت بین ساکنین و خانه می‌گردد که سبب حس تعلق به خانه می‌شود. جهت‌یابی با به‌وجودآوردن تصویر ذهنی روشن از خانه برای ساکنین هویت، امنیت، ایمنی عاطفی، آرامش، آسایش و حس در-خانه-بودن را به آنها می‌دهد.

بحث و نتیجه‌گیری

درک معنای ساختار سکونت و زندگی در یک سیستم گشتالتی قابل‌بررسی است. کل واحد بدون ارتباط درونی، چیزی تهی است و نمی‌توان آن را به‌عنوان یک کل شناخت. معنای وجودی زیستن، زندگی اصیل است؛ زندگی در خانه و با خانه. براین‌اساس فهم معنای خانه منوط به فهم تجربه زندگی در خانه است. در-خانه-بودن، تجربه‌ای کلی و وحدت یافته با زندگی است. خانه خود درون است؛ اما درون بدون حضور انسانی که در جایی گرد هم می‌آیند، می‌نشینند و ساکن می‌شوند، تحقق پیدا نمی‌کنند. در پدیدارشناسی ارتباط انسان با محیط خود ارتباطی درهم‌تنیده، غیرقابل تجزیه و تفکیک و موید هستی مکانی انسان است. بدین لحاظ معیارهای کیفی معنا دهنده به خانه منفک از وجود ساکنین نبوده و حالتی منسجم دارند که تفکیک آنها از یکدیگر میسر نیست. این یگانگی و یکپارچگی برآمده از نظم فضایی هستند که از دستور زبان برای بررسی آن استفاده شده است. تصویر ۳ رابطه میان مؤلفه‌های پدیدارشناختی با مؤلفه‌های تکنیک نحو فضا را مشخص می‌کند. باتوجه‌به این که کشف روابط فضاها و به‌کارگیری مناسب و معاصر سازی آن، منطبق بر نیازهای جامعه امروز و در جهت ارتقای کیفیت زیست مدنظر بوده است، دستاوردهای این پژوهش می‌تواند برای پژوهشگران و طراحان در ارتباط با طراحی فضای مسکونی با استفاده از مفاهیم پدیدارشناختی زندگی و نگرش نحو فضا و چگونگی توجه به ابعاد گوناگون فضای زیستی و رابطه آن با کنش‌های انسانی و همچنین تأثیر آن بر سازماندهی فضایی مورد استفاده قرار گیرد.

پی‌نوشت‌ها

۱- تحلیل خانه‌ها با شبیه سازی نقشه‌های آنها در نرم‌افزار دپس‌مپ (Depthmap) و بلاگین نرم‌افزار رایانو، گرس‌هاپر (Grasshopper)، انجام شده است.

2-A Live Hermetic of People and Place: Phenomenology and Space Syntax

3-Understanding place holistically: Cities, synergistic relationality, and space syntax

4-Intentionality

- 5-Return to the things
- 6-Lfe-World
- 7-Dasein
- 8-Body
- 9-Facticity
- 10-Space Syntax
- 11-Social Logic

منابع

- الکساندر، ک. (۱۳۹۶). معماری و راز جاودانگی. ترجمه مهرداد قیومی بیدهندی. تهران: دانشگاه شهید بهشتی.
- الیاده، م. (۱۳۹۹). مقدس و نامقدس. ترجمه نصراله زنگویی. تهران: سروش.
- ابراهیمی دینانی، غ. (۱۴۰۱). ماجرای فکر فلسفی در جهان اسلام. تهران: طرح نو.
- احمدی، ب. (۱۴۰۰). هایدگر و تاریخ هستی. تهران: مرکز.
- اردلان، ن. و بختیار، ل. (۱۳۹۶). حس وحدت. ترجمه و نداد جلیلی. تهران: علم معمار.
- اسپیکلبرگ، ه. (۱۳۹۸). جنبش پدیدارشناسی. ترجمه مسعود علیا. تهران: مینوی خرد.
- استراوس، آ. و کرین، ج. (۱۴۰۰). مبانی پژوهش کیفی. ترجمه ابراهیم افشار. تهران: نشر نی.
- اگتزر، ن. (۱۳۸۴). مفهوم انسان شناسانه فضا. ترجمه مونا کعبیان. ماهنامه باغ نظر، ۲(۴)، ۲۴-۴۱.
- باشلار، گ. (۱۳۹۶). بوطیقای فضا. ترجمه محمد شیربچه و مریم کمالی. تهران: روشنگران و مطالعات زنان.
- بهزادفر، م. و شکیبامنش، ا. (۱۳۹۳). جستاری بر فلسفه پدیدارشناسی مکان. فصلنامه هویت شهر، ۸(۱۷)، ۵-۱۴.
- پالاسما، ی. (۱۳۸۹). مفهوم خانه در نقاشی، معماری و سینما. ترجمه امیر امجد. ماهنامه صنعت سینما، ۹۷: ۱۱۶-۱۲۱.
- پالاسما، ی. (۱۳۹۷). چشمان پوست. ترجمه علی رضا فخرکننده و سارا گلکانی. تهران: چشمه.
- پرتوی، پ. (۱۳۹۴). پدیدارشناسی مکان. تهران: فرهنگستان هنر.
- پیرنیا، م. ک. (۱۳۹۶). آشنایی با معماری اسلامی ایران. تهران: غلام حسین معماریان.
- توآن، ی. (۱۳۹۶). فضا و مکان. ترجمه رسول سلیمانی و محسن سلیمانی. تهران: پرهام نقش.
- دارتیک، آ. (۱۳۹۹). پدیدارشناسی چیست؟. ترجمه محمود نوالی، تهران: سمت.
- راپاپورت، آ. (۱۳۹۵). انسان شناسی مسکن. ترجمه خسرو افضلیان. تهران: کسری.
- راس، ک. و وینترز، ا. و کوپر، ک. (۱۳۸۹). مبانی فلسفی و روان شناختی ادراک فضا، ترجمه آرش ارباب جلفایی. تهران: خاک.
- رلف، ا. (۱۳۹۷). مکان و بی مکانی. ترجمه محمد رضا نقصان محمدی، کاظم مندگاری و زهیر متکی، تهران: آرمانشهر.
- ریخته گران، م. ر. و پورمند، ح. ع. (۱۳۸۵). حقیقت مکان و فضای معماری. فصلنامه مطالعات هنر اسلامی، ۲(۴)، ۳۳-۶۰.
- ریلکه، ر. (۱۴۰۱). کتاب دفترهای مالدی لائوریس بریگه. ترجمه مهدی غبرائی، تهران: دشتستان.
- زارعی، م. ا. و همکاران. (۱۳۹۷). خانه‌های قدیمی همدان جلد (۱)، (۲). همدان: طلایی.
- زومتور، پ. (۱۳۹۵). رهیافت پدیدارشناسی در اندیشه پیتر زومتور. ترجمه مرتضی نیک فطرت. تهران: علم معمار.
- سیمون، د. (۱۳۹۹). رویداد زندگی نیازمند مکان است. ترجمه سارا امیری‌ریگی و محمد صابر باقریان. قزوین: دانشگاه بین‌المللی امام خمینی (ه).
- شار، آ. (۱۳۹۷). هیدگر برای معماران. ترجمه مرتضی نیک فطرت. تهران: فکرنو.
- شیرازی، م. ر. (۱۳۸۹). پدیدارشناسی در عمل، آموختن از تحلیل پدیدارشناختی پالاسما از ویلامایرآ. فصلنامه آرمانشهر، ۳(۴)، ۱۲۵-۱۳۳.
- صافیان، م. ج. و همکاران. (۱۳۹۰). بررسی پدیدارشناختی هرمنوتیک نسبت مکان با هنر معماری. فصلنامه پژوهش‌های فلسفی، ۵(۸)، ۹۳-۱۲۹.

- کشفی، م. ح. و همکاران. (۱۳۹۳). بررسی مبانی فلسفی «سکانگزینی» از دیدگاه پدیدارشناسی با تکیه بر ارزش‌های اسلامی ایرانی. فصلنامه اندیشه دینی، ۲(۵۱)، ۵۵-۸۰.
- کوپرمارکوس، ک. (۱۳۸۲). خانه به‌مثابه نماد خویشتن. ترجمه احد علیقلیان. فصلنامه فرهنگستان هنر؛ خیال، ۵، ۸۴-۱۱۹.
- گوستاویونگ، ک. (۱۳۹۰). انسان امروزی در جستجوی روح خود. ترجمه فریدون فرامرزی و لیلا فرامرزی. تهران: به نشر.
- مظاهری، م.، دژدار، ا. و موسوی، س. ج. (۱۳۹۷). تحلیل نقش حیاط در ساختار فضایی خانه‌های ایرانی با بهره‌گیری از روش نحو فضا. فصلنامه هویت شهر، ۱۲(۳۴)، ۹۷-۱۰۸.
- معاریان، غ. ح. (۱۳۸۱). نحو فضای معماری. فصلنامه صفا، ۷۵: ۳۵-۸۳.
- مهدلیکوا، ا. (۱۳۹۴). در جستجوی تجربیات جدید بدن به واسطه فضا. ترجمه مهرداد پارسا، فصلنامه اطلاعات حکمت و معرفت، ۱۰(۶)، ۴۱-۱۱۳.
- نوربرگ-شولتس، ک. (۱۳۸۰). تفکر هیدگر درباره معماری. ترجمه نیر طهوری. دو ماهانه معمار، ۱۲، ۸-۱۲.
- نوربرگ-شولتس، ک. (۱۳۹۴). روح مکان. ترجمه محمدرضا شیرازی. تهران: رخداد نو.
- نوربرگ-شولتس، ک. (۱۳۹۶). ریشه‌های معماری مدرن. ترجمه محمدرضا جودت. تهران: شهیدی.
- نوربرگ-شولتس، ک. (۱۳۹۷). وجود، فضا و معماری. ترجمه ویدا نوروز براز جانی. تهران: پرهام نقش.
- نوربرگ-شولتس، ک. (۱۴۰۰). مفهوم سکونت. ترجمه محمود یار احمدی. تهران: آگه.
- نیچه، ف. و دیگران. (۱۳۹۸). هرمنوتیک مدرن. ترجمه بابک احمدی و مهراں مهاجر و محمد نبوی. تهران: مرکز.
- هال، ا.، پالاسما، ی. و گومز، آ. پ. (۱۴۰۱). پرسش‌های ادراک. ترجمه مرتضی نیک فطرت و همکاران، تهران: فکر نو.
- هیدگر، م. (۱۴۰۰). شعر زبان و اندیشه رهایی. ترجمه عباس منوچهری. تهران: مولی.
- هیدگر، م. (۱۴۰۱). هستی و زمان. ترجمه سیاوش جمادی. تهران: ققنوس.
- هیل، ج. (۱۳۹۷). مرلو-پونتی برای معماران. ترجمه گلناز صالح کریمی. تهران: فکرنو.
- Alexander, C., Neis, H., & Alexander, M. M. (2012). The battle for the life and beauty of the earth: a struggle between two world-systems. (No Title).
- Bloomer, K. C., Moore, C. W., Yudell, R. J., & Yudell, B. (1977). *Body, memory, and architecture*. Yale University Press.
- Bollnow, O.F. (1961). On Silence-Findings of Philosophic-Pedagogical Anthropology. *University of Tubingen*, 24(1), 41-47.
- Casey, E. S. (2014). *Remembering: A phenomenological study*. Indiana University Press.
- Dalton, R. C., Hölscher, C., & Turner, A. (2012). Understanding space: The nascent synthesis of cognition and the syntax of spatial morphologies. *Environment and Planning B: Planning and Design*, 39(1), 7-11.
- Donohoe, J. (Ed.). (2017). *Place and phenomenology*. Rowman & Littlefield.
- Eliade, M. (1987). *The Sacred and the Profane: The Nature of Religion*. Harcourt Brace Jovanovich.
- Gieryn, T. F. (2000). A space for place in sociology. *Annual review of sociology*, 26(1), 463-496.
- Goldhagen, S. W., & Gallo, A. (2017). Welcome to your world: How the built environment shapes our lives.
- Heidegger, M. (2003). *The Age of World Picture*. Cambridge University Press.
- Hillier, B. (2007). *Space is the machine: a configurational theory of architecture*. Space Syntax.
- Hillier, B., & Hanson, J. (1989). *The social logic of space*. Cambridge university press.
- Ma, D., Omer, I., Osaragi, T., Sandberg, M., & Jiang, B. (2019). Why topology matters in predicting human activities. *Environment and Planning B: Urban Analytics and City Science*, 46(7), 1297-1313.
- Malpas, J. (2015). Human being as placed being. *Environmental & Architectural Phenomenology*, 25(3), 11-12.
- Merleau-Ponty, M. (2013). *Phenomenology of Perception*. New York: Routledge.

- Pallasmaa, J. (2002). *Sensuous Minimalism, Beijing, China*. Architecture & Building Press.
- Pallasmaa, J. (2005). *Encounter: Architectural Essays*. Rakennustieto Oy.
- Pallasmaa, J; Zambelli, M. (2020). *Inseminations: Seeds for Architectural Thought*. John Wiley & Sons.
- Seamon, D. (2000). A way of seeing people and place: Phenomenology in environment-behavior research. In *Theoretical perspectives in environment-behavior research: Underlying assumptions, research problems, and methodologies* (pp. 157-178). Boston, MA: Springer US.
- Seamon, D. (2016). *A Geography of the Lifeworld (Routledge Revivals): Movement, Rest and Encounter*. Routledge.

A study of the phenomenological dimensions of life in Iranian homes using space syntax theory(case study: houses in Hamedan City)

Ronak Panahi, Ph.D. Candidate, Department of Architecture, Faculty of Art and Architecture, Hamedan Branch, Islamic Azad University, Hamedan, Iran.

Parvin Partovil*, Professor, Department of Architecture and Urban Development, Faculty of Art and Architecture, University of Arts, Tehran, Iran.

Seyed Jalil Mousavi, Assistant Professor, Department of Architecture, Islamic Azad University (Hamedan Branch), Hamedan, Iran.

Mohammad Saber Bagheryan, Assistant Professor, Department of Urban Development, Faculty of Architecture and Urban Development, Imam Khomeini International University, Ghazvin, Iran.

Received: 2022/11/14

Accepted: 2023/3/6

Extended abstract

Introduction: Home has always been the most fundamental factor of the spatiality, residence, and dwelling of humankind. The phenomenology of “home” addresses the understanding of home and its related concepts and emphasizes the life-giving aspect of living at home. Beyond its formal and functional appearance, a home entails a variety of multi-dimensional qualities that cannot be grasped merely by scientific methods based on observation, measurement, and comparison. This study seeks to find the components of the phenomenology of living in Iranian houses. The main objective is to explain the role of the qualitative components of space in the phenomenological aspect of life along with space syntax based on human movement and behavior at home.

Methodology: This research falls within the category of interpretative phenomenological research. The description and analysis of data in the strategic field of logical reasoning were performed through both qualitative and quantitative methods as well as space syntax. The techniques used in the data collection phase include reading textual and visual data, visiting the houses under investigation, and interviewing the residents regarding their lived experiences. Several historical and contemporary houses in Hamedan were selected through purposive sampling.

Results: The results indicate that home, which is a suitable structure for the manifestation of phenomenological aspects of life, can be associated with features such as privacy, symbolization of self and the world, centrality, interior-exterior space, coherence, security and peace, comfort, love and emotions, holiness and eternity, intimacy, customization, and human identity. These features can in turn be associated with space syntax components, including interconnection, centrality, discrimination index, depth, legibility index, and entropy.

Conclusion: Understanding the meaning of the structure of living and dwelling can be examined within a gestalt system. The qualitative meaning-making criteria of a house are interwoven with the residents and inseparable from them. This union and integration arise from a spatial configuration that was examined using space syntax. The findings of this study can be used by researchers and designers to design residential spaces with the help of phenomenological conceptions of life as well as space syntax and to examine the various aspects of biological space and its relation to human acts along with its effect on spatial configuration.

Keywords: Iranian home, settlement, phenomenology, life, space syntax